

РЕШЕНИЕ

№ 5709

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1520** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.268 ДОПК.

Делото е образувано по жалба от Г. И. Ч. с ЕГН [ЕГН] и с постоянен адрес в [населено място], срещу Решение № ПИ - 28 /31.01.2024г., издадено от директора на ТД на НАП – С..

С жалбата се иска от съда да отмени оспореното решение, като вместо него постанови друго решение, с което да се отпишат акцесорни задължения за лихва в размер на 11 954, 42 лв. по посоченото изпълнително дело, тъй като наложената обезпечителна мярка заповед на дата 17.03.2018г. до момента на е породила предвидени в закона правни последици, като настъпила перемпция от продължило повече от 5 години и осем месеца бездействие от страна на публичния изпълнител, както и да се прекрати производството по изпълнителното дело. Изложени са подробни фактически и правни съображения.

Пред съда жалбата се поддържа лично от оспорващата Ч., в ход по същество иска от съда да уважи същата въз основа на изложените в нея съображения и по аргументи от допълнително събраните в хода на съдебното производство доказателства - съдът да отмени оспореното решение и вместо него да постанови отписване на всички акцесорни задължения за лихви в размер на 11 954,42 лв. тъй като наложената обезпечителна мярка на 17.03.2018г. не е породила законовите последици поради настъпила перемпция. Иска също от съда да бъде прекратено производството по изпълнителното дело от 2016г. по описа на НАП, а ако съдът прецени, че делото следва да бъде върнато, да стане след като съдът постанови решение. Претендира, че

постановлението за наложени обезпечения не е породило правни последици, тъй като по банковите сметки на оспорващата не е имало авоари, само по сметката в ТБ ДСК имало превеждани суми през 2022г. от оспорващата и през 2019г. от частен съдебен изпълнител. Относно настъпилата перемпция излага доводи, че движението на изпълнителното дело зависело от волята на вискателя и когато той бездейства, за безспорно следвало да се приеме, че е налице перемпция, имало много решение този смисъл, представи писмена защита, в жалбата и последната се позовава на съдебна практика по твърденията си. Не претендира разноси.

Ответникът – директорът на Териториална дирекция нае НАП С., чрез юрк.М. оспори жалбата, иска от съда да остави същата без уважение и потвърди решението, т.е да приеме същото за законосъобразно. Претендира разноси.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, в това число изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на ТД на НАП С., образувано за събиране на публични задължения на оспорващата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните и извърши дължимата проверка по чл.160, ал.2 във връзка с чл.144, ал.2 ДОПК, от фактическа и правна страна по оспорването по делото приема за установено следното:

По допустимостта на оспорването:

С обжалваното по делото решение, издадено на правно основание чл.267, ал.2, т. 5 ДОПК, е оставена без уважение жалбата на Г. Ч. срещу Разпореждане от дата 15.01.2024г. на публичния изпълнител, с което е постановен отказ за отписване по давност на публични задължения по изпълнително дело №[ЕИК] /2016г., с длъжник оспорващата.

Предвид правното основание, въз основа на което е издадено оспореното решение, то същото подлежи на съдебен контрол, както изрично е предвидено в чл.268 от същия кодекс.

Оспорването е допустимо и поради депозирането на жалбата до съда от длъжника по изпълнителното дело, както и в срока за оспорване на решението - жалбата до съда е подадена на дата 05.02.2024г., а оспореното решение е връчено на дата 02.02.2024 г. електронно – л. 13 от делото.

Предвид изложеното, съдът дължи разглеждането на жалбата по същество.

По основателността на жалбата съдът приема следното:

Производството по издаването на оспореното по делото решение е образувано по подадената жалба с вх. №240022-000-0022995/18.01.2024 г. по описа на ТД на НАП С., от Г. И. Ч., срещу Разпореждане с изх. № С 240022 - 137-0000253/15.01.2024 г., издадено от Б. Й. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при същата дирекция. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената писмена форма, не страда от пороци, свързани със съдържанието му или процесуални правила. Ответникът е бил сезиран с подадена в срок жалба срещу разпореждането на публичния изпълнител и от лице с право и интерес от оспорването му.

От своя страна, с Разпореждане с изх. № С 240022-137-0000253/ 15.01.2024 г., публичният изпълнител се е произнесъл по подадената от Г. Ч. молба с вх. № 59-00-12/04.01.2024 г., с искане за отписване на публични задължения за лихви в размер на 11 954,42 лв. с вх. № 59-00-12/04.01.2024 г. В молбата са описани извършени по изпълнителното дело действия и издадени актове, в това число

извършени плащания до пълното погасяване на главниците за публични задължения, констатирано с Разпореждане с изх. № С 230022-0000334/10.01.2023 г. на публичния изпълнител, а размерът на задължението за лихви е 11 954,42 лв., което до момента на депозиране на молбата от 04.01.2024г. е същото, тъй като лихви върху лихви не се дължат. В молбата са изложени доводи, че налагането на заповор върху банковите сметки на длъжника изисквало НАП да установи и докаже, е в същите е имало налични парични средства, излага доводи за авоарите по банковите си сметки, то които извежда, че НАП следвало да докаже, че през периодите 2014, 2015, 2016 и 2017 г., давността е била спряна. Счита, че използването на обезпечителни мерки, противно на целта на закона, а само като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, и при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, представлявало злоупотреба с право и незаконосъобразно. След като е установено, че заповорът не може да породи предвидените в закона правни последици, то същият не може да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Счита, че в този смисъл е прието в съдебната практика – решенията по адм.д. 136/2019, адм.д. 4982/0197633/2019, всички на АССГ. Тъй като наложената обезпечителна мярка с Постановление за налагане на обезпечителна мярка с изх. № С 180022-022 - 00155/17.03.2018 г. се приема за неефективна, и следвало да бъдат възприети като погасени по давност задълженията по декларации на оспорващата за 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017 години, по съображение, че следвало да бъдат заплатени до 30 април на следващата година, а погасителната давност, с начало от 01 януари на годината, следваща годината на задължението за плащане, е изтекла за всички. Така мотивира, че давността за задълженията на оспорващата за 2011 г. е изтекла на 01.01.2018 г., съответно за задълженията за останалите давността е изтекла: за 2012 г. – на 01.01.2019 г.; за 2013. – на 01.01.2020 г.; за 2014 г. - на 01.01.2021 г.; за 2015 г. – на 01.01.2022 г.; за 2016 г. – на 01.01.2023 г.; и за 2017 г.- на 01.01.2024 г.. В молбата от 04.01.2024 г. Ч. също посочва и плащанията по изпълнителното дело – през 2019г. – е постъпила сума в размер на 12 753,00 лв. от ЧСИ Р. М. с район на действие СГС по изпълнително дело № 562/2018г. по неин опис, независимо от факта, че по това дело Ч. е била взискател, а Банка ДСК – длъжник, т.е сумата, постъпила по изпълнителното дело не била от налични авоари по заповорите три банкови сметки, а по незаконосъобразен начин чрез ЧСИ. Също Ч. е посочила в молбата си от 04.01.2024 г., че втори път по изпълнителното дело – на ТД на НАП С., е постъпила сума в размер на 15 620,22 лв. лично от нея, и по доброволен начин на 29.03.2022г., с която сума главницата на задълженията ѝ по изпълнителното дело е изцяло погасена. В молбата също се претендира, че задължението за лихви е акцесорно задължение и следва главното задължение, а от доказателствата по делото счита за установено, че от образуването на изпълнителното дело през 2016 г. до момента на молбата – 04.01.2024г., не е било налице вземане, което да послужи за обезпечение, и, че обезпечителната мярка се е ползвала единствено като способ за спиране на погасителната давност за събиране на вземането. Също в молбата от 04.01.2024 г., Ч. е посочила по т.3, че налице „перемпция“ по съображения, че от страна на публичния изпълнител не са предприемани действия по принудително изпълнение, имало само едно същинско изпълнително действие, което е налагането на обезпечителната мярка от 17.03.2018 г., считано от тази дата до 01.01.2024 г. в период от 5 години и 8 месеца, нямало извършено нито едно същинско изпълнително действие, а действията по издаване на разпореждания за разпределение

и за присъединяване на суми, писмените отговори, не са същински изпълнителни действия. Счита, че тъй като е налице перемпция, акцесорните задължения за лихви до 17.03.2018 г. следвало да бъдат приети за погасени по давност, а задълженията за лихви за 2018 и 2019 г. следвало да бъде прието, че не се дължат поради настъпила перемпция. По тези съображения се иска да бъдат отписани всички акцесорни задължения за периода 2014, 2015, 2016 и 2017 години като погасени по давност, и да бъдат отписани всички акцесорни задължения за 2018г. и 2019г. поради настъпила перемпция след налагането на обезпечителната мярка на 17.03.2018 години, както и да бъде прекратено изпълнителното производство.

Идентични съображения и искания са изложени и в жалбата до съда.

С Разпореждане с изх. №С240022-137-0000253/15.01.2024 г., издадено от Б. Й., публичен изпълнител при ТД на НАП – С., на основание чл.261, ал.1 ДОПК, е разпоредил изпълнително дело №160158705/ 2016 години, че не се прекратява поради изтекла погасителна давност сбирането на вземания за лихви по данъчни декларации за Фонд ДЗПО, Фонд ДОО и за данък върху доходите на физическите лица и за НЗОК, за годишните данъчни периоди (01.01.- 31.12.) от 2013 до 2019г. включително, както следва:

1) За 2013г. лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 190,83лв.; фонд ДОО – 384,59лв.; за Фонд ДЗПО – 9,56лв.; Фонд ДОО - 33,28лв.

2) За 2014г. лихви върху главници по декларация за ДДФЛ – 3,84лв. и по втора декларация за ДДФЛ – 1194,34лв. ; Фонд ДОО – 1487,86лв.; НЗОК 785,83лв.; Фонд ДЗПО 563,37лв.

3) За 2015 лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 661,84лв.; за Фонд ДОО – 986,08лв.; за НЗОК – 354,50лв. за Фонд ДЗПО – 353,58лв.

4) За 2016г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 385,81лв.; за НЗОК – 367,39 лв.; за Фонд ДОО – 760,61лв.; за Фонд ДЗПО – 232,32лв.

5) За 2017г. лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 230,11лв.; Фонд ДОО – 796,20лв.; за НЗОК – 368,19 лв.; ДДФЛ – 466,84лв.;

6) За 2018г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 296,76лв.; Фонд ДОО – 315,29лв.; Фонд ДЗПО – 84,76лв.; НЗОК –136,61лв.;

7) За 2019г. лихви върху главници по декларация за: НЗОК –86,40лв.; Фонд ДОО – 197,73лв.; Фонд ДЗПО – 54,02лв.; ДДФЛ – 165,84лв. ;

В мотивите на разпореждането публичният изпълнител е изложил съображения, относими към 5 – годишната погасителна давност по чл.171, ал.1 и ал. 2 ДОПК, както и за основанията по чл.172 ДОПК за прекъсване на давността, от фактическа страна е направил констатации за всяко едно от задълженията, от кога започва да тече давността, при приложимост на режима за погасяване по давност по ДОПК. Дължимите лихви съставлявали акцесорни задължения към главниците по декларациите, налице били действия по спиране на на давността на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК – наложен запор на банкови сметки съгласно постановление № С180022-022-0015553/17.03.2018г., за дължимост и изискуемост на сумите към момента.

Срещу разпореждането на дата 18.01.2024г. е подадена жалба пред директора на ТД на НАП – в срока за обжалване, по която е постановено и оспореното по делото решение № ПИ – 28 /31.01.2024г. В мотивите на същото директорът е обсъдил данни за извършените процесуални действия по изпълнителното дело, както и правни съображения, за следното: лихвите върху данъци и вноски за ДОО и други вноски за

бюджета, са публични държавни вземания – чл. 162, ал.2, т.1 и т.9 ДОПК; за изброените в чл.168 ДОПК способи за погасяване на публичните вземания, един от които е давността; за института на давността – за 5-годишния давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК и за 10-годишната погасителна давност по ал.2 на същата разпоредба, и началото на тези срокове, за спирането на давността – по чл.172, ал.1 и за прекъсването и по чл.172, а л.2 от същия.

По същество е прието, че на основание чл.172, ал.1 т.5 ДОПК в конкретния случай давността е прекъсната с налагането на обезпечителна мярка с постановлението, конкретно е посочено изпращането на заповедното съобщение на 17.03.2018г. до Банка ДСДК и отговор от банката от 19.03.2018г., за налагането на запора. Споделени са доводите на публичния изпълнител за спиране на давността на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, като към момента на спиране не е изтекла 5-годишната погасителна давност за нито едно от задълженията. По въпроса за началото на давностните срокове по декларациите, както от оспорващата Ч. така и от директора, а идентично и в разпореждането на публичния изпълнител, са изложени идентични данни. Директорът е посочил, че за задълженията, произтичащи от всяка от декларациите, петгодишната давност е спряна с постановлението за налагане на обезпечителни мерки и към момента на решението не е изтекла. Органът е обсъдил и пар.29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. и за преодоляване на последиците, в сила от същата дата до отмяната на извънредното положение, както и пар. 13 и пар. 44 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето. Формирал е извод, че давността е спряна за 59 дни и за задълженията, за 2018 и 2019г. 5-годишната давност не е изтекла към момента на решението, също е отбелязано, че не е изтекла и 10-годишната давност по чл.171, ал.2 ДОПК.

По тези съображения е прието, че оспореното пред директора разпореждане е законосъобразно и е оставил без уважение жалбата. Действително, в мотивите на решението органът не е обсъдил възражението и не е изложил съображения по твърдението за настъпила перемция.

По спорните по делото твърдения и относими към разрешаването на правния спор разпоредби, съдът приема следното:

1) Тъй като публичните задълженията за фондовете на ДОО, ДЗП, вноски за НЗОК и за данък върху доходите на физическите лица, са възникнали въз основа на подадени от Ч. декларации, то върху същите не са наложени предварителни обезпечителни мерки, доколкото такива мерки се налагат в процеса на установяване на публични задължения от съответните компетентни органи. Публичният изпълнител, отговорен за събиране публичните задължения на Ч., е бил задължен съгласно чл.221, ал.4 ДОПК да наложи обезпечения, и това е изпълнено с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №0180022-022-0015553/17.03.2018 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в следните банки, а именно: „Първа инвестиционна банка“ АД, „Юробанк и еф джи България“ АД и „Банка ДСК“ АД.

2) До трите търговски банки са изпратени заповедни съобщения за вида на наложеното обезпечение и размера на сумата, за която се налага, съответно и трите търговски банки са отговорили, че заповедите са наложени, и в трите търговски банки Ч. е имала

открити банкови сметки към момента на получаването на запорните съобщения и същите са наложени. Видно от данните по изпълнителното дело, запорните съобщения са връчени на търговските банки, тъй като същите са отговорили съответно на 19.03.2018г. Първа инвестиционна банка, на 20.03.2018г. – Ю. и на 20.03.2018г. – ТБ – ДСК. Има данни за получаването на запорното съобщение от Първа инвестиционна банка на 19.03.2018г., в отговора – печат е посочено, че откритата на лицето банкова сметка е блокирана с посочения – в запорното съобщение размер за бъдещи постъпления, към момента няма наличности по сметките. От Ю. е отговорено, че към датата на запора – 19.03.2018г. по откритата банкова сметка липсва авоар, върху вземането по сметката няма предишно наложени запори, а от ТБ ДСК - на основание чл.206, ал.1 ДОПК вр чл.508 ГПК е публичният изпълнител се уведомява, че Ч. има открита банкови сметки - разплащателна сметка и спестовна сметка, запорът е наложен върху вземанията на длъжника по двете сметки, няма други претенции върху вземането.

3) Към преценката за породени последици от налагането на запор за вземане на длъжника по изпълнителното дело са относими две обстоятелства – длъжникът да има открита банкова сметка в съответната търговска банка и датата на получаването на запорното съобщение от търговската банка и тези са подлежащите на преценка данни, както следва от чл. 202, ал.1 ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, запорът се смята за наложен в деня и часа на постъпване на запорното съобщение в търговските банки. Към датата на дадените отговори – 19.03.2016г., запорите върху вземания на Ч. от търговските банки, са наложени. Видно от разпоредбата, законодателят не въвежда други изисквания към за да се счита, че запора на вземане от търговска банка е наложен. Без значение за преценката дали процесното изпълнително действие е произвело своето правно действие към момента на извършването му е дали има алично парично вземане за удовлетворяване на размера на изискуемото публичното задължение. Освен това, запорите са наложени за обезпечаване на изискуеми и ликвидни публични задължения не само по банкови сметки, а общо, за всички възможни вземания от търговските банки, в това число и върху налични и постъпващи суми по банковите сметки.

По тези съображения, наличието на авоари по запорираните банкови сметки на оспорващата, е неотнормимо към правната преценка на съда за действието на наложените запори – върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити на Ч. в трите търговски банки.

4) Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0180022-022-0015553/17.03.2018 г., издадено от Б. Й. – публичен изпълнител при ТД на НАП за събирането на установено и изискуемо вземане по изпълнително дело №160158705/2016 г. в същата дирекция срещу Г. И. Ч., общо в размер на 27 359,58 лв., в това число лихва 5 186,66 лв. и за главница – 22 172,92 лв., представлява първото изпълнително действие, с което е са предприети действия по принудително изпълнение.

5) В този смисъл е посоченото в мотивите на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на В. и I и II колегии, а с диспозитива на същото е постановено, че: „Образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Съобщението по чл. 221, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността.“ В мотивите на тълкувателното решение са изложени правни

съображения по приложението на закона, които следва да бъдат взети предвид в казуса по делото:

„Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния вискател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на чл.172, ал.2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.“

б) Във връзка с чл.221, ал.4 ДОПК следва да бъде взето предвид изложеното в мотивите на тълкувателното решение за следното:

„Следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия член, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, (..) Нормата на чл.172, ал.2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно.“

7) Следователно, с предприетите от публичния изпълнител принудителни действия чрез Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №0180022-022-0015553/17.03.2018 г. и изпратените въз основа на него заповести до търговските банки, е прекъсната по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК давността за вземанията, а не е спряна по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК, както неправилно и в проитворечие с изложеното от върховните съдии са приели публичният изпълнител и ответника. Разпоредбата по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК има предвид налагане на обезпечения, различни от действия по принудително изпълнение, тъй като е правен абсурд да се счита, че едно и също действие едновременно да прекъсва и да спира давността.

8) Така предвидените по чл.172, ал.1, т.5 ДОПК обезпечителни мерки са предварителните обезпечителни мерки, налагани в рамките на производство по установяване на публичното задължение – на основание чл.121 ДОПК, които се налагат идентично с постановление по реда на чл.197 ДОПК. Процесният случай не е такъв, тъй като се касае за обезпечаване на задължения които са установени с подадени от данъчно-задълженото лице декларации и станали изискуеми поради изтичането на законоустановените срокове за плащането на задълженията – за ДОО, ДЗП, НЗОК и за ДДФЛ поради предварителните обезпечителни мерки, т.е. преди декларирането и настъпването на изискуемостта на задължението, не могат да се наложат.

9) Следва да се посочи, противно на твърденията на оспорващата Ч., че на същата са връчени електронно – както съобщението за доброволно плащане, постановлението и разпореджането за присъединяване от 15.11.2017г. – електронно, като същата е потвърдила получаването им - тези актове обаче са връчени на оспорващата на 30.01.2019г., а същата в отговор по електронна поща на 31.01.2019г. е потвърдила

получаването им, като е посочила :“Получих изпратените от Вас разпореждания. Ще спазя процедурата и това, което мисля по казуса ще изложя последователно с жалби.“. Няма данни за подадена жалба срещу постановлението за налагане на обезпеченията, същото е влязло в сила и породило правно действие, предвидено по чл.172, ал.2 ДОПК.

10)Предвид установеното по фактите до тук и мотивите, обусловили издаването на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС на В. и I и II колегии, с издаването на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0180022-022-0015553/17.03.2018 г., е прекъснало давността по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК.

11)За кои обаче задължения е прекъсната давността? Отговорът на този въпрос също може да бъде изведен от мотивите на посоченото тълкувателно решение – забраната за предприемане на принудително изпълнение преди да е изтекъл срокът за доброволно плащане, предоставен на длъжника със съобщението за доброволно плащане: „Съгласно чл.221, ал.1 ДОПК: "Когато задължението не е изпълнено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневн срок за доброволно изпълнение.“ (...) Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл.215, ал.1, т. 1-3 ДОПК изпълнителни способности.“

12)Видно от данните по изпълнителното дело, на Ч. е връчено само съобщение за доброволно изпълнение за задълженията по декларации за 2013 – 2015 г. включително, разпорежданията за присъединяване на останалите задължения – от 2017 – до 2020 г. включително, нямат характер на съобщение по чл.221 ал.1 ДОПК. След като не е връчено такова съобщение, не е започнал да тече срокът за доброволно изпълнение, съответно такъв срок не е изтекъл. За задълженията от 2017- 2019 г. включително, публичният изпълнител изрично не е предприемал изпълнителни действия по предвидените способности по чл.215, ал.1, т.1 – т.3 ДОПК, в това число да увеличи размера на сумата, за която са наложени запорите в търговските банки. За тези задължения по силата на предвиденото по 217, ал.3 ДОПК не може да настъпи удовлетворение от постъпилите сум на основание запорните съобщения, доколкото същите са за задължения и в по-малък размер.

13)По сметката на ТД на НАП са постъпили суми от разпределение, извършено от частен съдебни изпълнител – в размер на 12 753,00 лв. от ЧСИ Р. М. с район на действие СГС по изпълнително дело № 562/2018г. по неин опис, по което дело Ч. е взискател, а Банка ДСК – длъжник. Разпределянето на тази сума от ЧСИ за погасяване на публични задължения от взискателя по изпълнителното дело, действително се основава на задължение на последния по силата на закона, а не на действия на публичния изпълнител, както основателно твърди Ч.. Така съгласно чл.191, ал.3 ГПК, част от Глава двадесет и трета от ДОПК, когато срещу имуществото на длъжника са започнали принудителни действия по реда на ГПК, държавата се смята винаги за присъединен взискател за дължимите ѝ от длъжника публични задължения, размерът на които е съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. В изпълнение на задълженията си по посочената разпоредба, частният съдебен

изпълнител е уведомил НАП за изпълнението и разпределението на суми в полза на Ч., съответно от страна на публичния изпълнител е изпратено удостоверение за размера на задълженията на Ч..

14) Следователно, действията на ЧСИ и на публичния изпълнител по чл.191, ал.3 и ал.4 ДОПК не представляват действия по прилагане на способите за принудително изпълнение, предвидени в чл.215 ДОПК (изпълнение върху вземания и парични средства в банките и други доставчици на платежни услуги, изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника; изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа) и съответно на това не представляват действия по принудително изпълнение по ДОПК.

15) Плащането на главниците по процесните задължения, настъпило по силата доброволно изпълнение – плащане от Ч. на дата 29.03.2022г. и в размер на 15 973,48 лв., с която сума са погасени всички задължения за главници, също не е действие, което има отношение към възражението й за изтекла погасителна давност за главниците и съответно за лихвите върху главниците. Възможността държавата да упражни правомощието си за събиране на публични задължения чрез принудително изпълнение по ДОПК в рамките на давностния срок е свързано само с действия на органите по приходите. Законодателят не е предвидил неприложимост на изтеклата давност в полза на длъжника поради настъпило частично доброволно изпълнение на задължението. Плащането на главниците спира начисляването на допълнителни лихви, но нито спира нито прекъсва давностния срок, който тече в полза на длъжника. По изложените правни съображения, преценката за давностния срок по отношение на лихвите за погасените главници, следва да се вземе предвид единствено срокът, в който държавата е допустимо да проведе изпълнително производство, обусловен от възникването на задължението. Начисляването на допълнителни лихви за просрочено задължение от публичния изпълнител не съставлява ново изпълнително основание по чл. 209, ал.2 ДОПК, съответно не възниква ново изпълнително основание и различен начален момент на давностен срок, различен от главницата. Поради акцесорния характер на задължението за лихви, след като изтече давностният срок за задълженията за главници, този срок е изтекъл и за задължението за лихви върху същите главници. В този смисъл е основателно възражението на Ч. за акцесорния характер на задължението за лихви и за изтекли давностни срокове, но само за част от процесните задължения за лихва.

16) Доколкото поради необжалването му от Ч., следва да бъде зачетено правното действие на постановлението за наложените обезпечения от 17.03.2018г., а сумарно посочените в същото публични задължения за главници от 22 172, 92 лв. съответстват на задълженията за главници по съобщението за доброволно изпълнение, т.е. задълженията по декларации за 2013 – 2015 г. включително общо 16 032,89 лв. и на разпореждането за присъединяване - за 2016г. общо 6 140,03 лв., то следва, че прекъсването на давността и новият давностен срок, съгласно чл.172, ал.2 ДОПК, е започнал да тече само за посочените публични задължения. Така новата 5 годишна давност е изтекла на дата 18.03.2023г. включително, и след тази дата следва да се счита, че са погасени и задълженията за лихви върху същите главници, тъй като държавата няма право да събере същите принудително. Възражението за изтекла давност за главниците върху посочените задължения е основателно и същите следва да бъдат описани както следва:

-За 2013г. лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 190,83лв.; фонд

ДОО – 384,59лв.; за Фонд ДЗПО – 9,56лв.; Фонд ДОО - 33,28лв.

-За 2014г. лихви върху главници по декларация за ДДФЛ – 3,84лв. и по втора декларация за ДДФЛ – 1194,34лв. ; Фонд ДОО – 1487,86лв.; НЗОК 785,83лв.; Фонд ДЗПО 563,37лв.

- За 2015 лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 661,84лв.; за Фонд ДОО – 986,08лв.; за НЗОК – 354,50лв. за Фонд ДЗПО – 353,58лв.

-За 2016г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 385,81лв.; за НЗОК – 367,39 лв.; за Фонд ДОО – 760,61лв.; за Фонд ДЗПО – 232,32лв.

Жалбата в тази част е основателна, посочените суми следва да бъдат отписани по давност, съгласно чл.173, ал.1 ДОПК, а изпълнителното дело – прекратено в тази част. Преценката в решението на ответника за правилност на разпореждането на публичния изпълнител за отказ да бъдат отписани тези задължения, по всички изложени съображения е неправилна и в противоречие с тълкувателното решение на ВАС.

17)За останалите задължения за лихви за 2017 -2019 г., на първо място е основателно възражението, за които по преписката се съдържат само разпореждания за присъединяване, на първо място е основателно възражението на Ч. за неяснота въз основа на какъв акт е образувано изпълнителното дело през 2016г., доколкото първият акт е съобщението за доброволно изпълнение от 2017г. – подготвително действие по образуване на изпълнителното производство, което не представлява действие по принудително изпълнение. Съдът изрично е изискал представянето в цялост на изпълнителното дело, ответникът следваше да докаже основанията за образуването на изпълнително дело през 2016г., доказателства за което не бяха представени. Следва да се счита, че има данни за валидно образувано изпълнително дело срещу Ч. едва през 2017 г. Следва да се приеме от фактическа, че разпорежданията за присъединяване са издадени по съществуващо изпълнително производство срещу Ч. към датата на издаването им. Независимо от това, следва да се приеме, че публичният изпълнител е имал право да образува изпълнително производство срещу Ч. още през 2016г. и впоследствие да присъедини всяко от процесните задължения, доколкото Ч. едва през 2022г. е погасила изцяло главниците.

18)Разпорежданията за присъединяване, предвидени в чл.217 ДОПК, не съставляват изпълнителен способ по чл.215 ДОПК нито действие по принудително изпълнение, в приложение на такъв способ. Разпореждането за присъединяване по чл.217 ДОПК няма за правно действие нито спиране нито прекъсване на давностен срок по чл.171 и чл.172 ДОПК. Законодателят не е придал изрично такава правна последица на разпореждането за присъединяване на кредитори, а съдържанието на чл.171 и чл.172 ДОПК относно давностните срокове, следва да се тълкува стриктно.

20)Предвид всичко изложено, по отношение на задължения за главници и лихви по декларациите на Ч. от 2017 до 2019 години включително, не са извършвани действия, които спират или прекъсват давността, няма данни да е връчване съобщение за доброволно плащане на посочените задължения. Единственото съобщение за доброволно плащане е от 2017г., което фактически и логически не обхваща задължения от 2017 до 2019 години включително. Постановлението от 2018г. не прекъсва давност за публични задължения, които не са посочени в него, още повече за възникнали след издаването му. Законодателят не е предвидил такава правна последица, а разпоредбата на чл.217, ал.4 ДОПК - относно правата на присъединилият се вискател, не следва да се тълкува разширително, на основание принципа за законоустановеност на всички елементи, които могат да породят данъчни задължения,

установен и с Конституцията.

21)Що се касае до давностният срок по чл.171, ал.1 ДОПК за посочените задължения, то следва да се приеме, че са с начало и изтичат както следва:

-за задълженията по декларации за 2017г., платими след подаване на декларациите през 2018г., с начало 01. 01.2019 г., изтича на 31.12.2023г., т.е. за задълженията за лихви в размер на давностният срок към датата на разпореждането и решението на директора е изтеъл и следва да бъдат отписани като погасени по давност.

-за всички останали задължения по декларациите за 2018г. и 2019г. давностните срокове не са изтекли. За 2018г. са с начало 01.01.2020г. изтичат на 31.12.2024 г., за задълженията за 2019г. са с начало 01.01.2020г. и ще изтече на 31.12.2025г.

22)По отношение на задълженията по декларациите за 2018г. и 2019г., възражението за отписването им и прекратяване на изпълнителното производство поради настъпила перемпция е изцяло неоснователно. На първо място, основанието за прекратяване на изпълнителното производство по чл.433, ал.1, т.8 ГПК – когато вискателят не е поискал в продължение на две години извършването на изпълнителни действия от съдебния изпълнител е неприложимо поради следното:

22.1)В производството по събиране на публични задължения по ДОПК публичният изпълнител е задължен служебно да предприема изпълнителни действия по предвидени в ДОПК изпълнителни способности, следователно, предвиденото бездействие по чл.433, ал.1, т.8 ГПК на вискателя е неприложимо. Въпреки това ДОПК не изключва прекратяване на изпълнителното производство по искане на вискателя – чл.225, ал.1, т.6 ДОПК.

22.2) Видно от данните, срещу имущество на Ч. са образувани изпълнителни производства по ГПК от частни вискатели, проведено е изпълнение срещу нейни имоти в [населено място] и [населено място], по които дела са извършени разпределения на суми в полза на публични вискатели (Столична община). По отношение на посоченото имущество, държавата е присъединен кредитор по силата на чл.191, ал.3 ДОПК. Публичният изпълнител има право на преценка кой точно способ да приложи, като в допълнение на образуваните изпълнителни производства по ГПК срещу имущество на длъжника, е приложил възможните такива – заповест за вземания от търговски банки.

22.3) Публичният изпълнител има правомощие да прекрати изпълнителното производство когато вземането е несъбираемо, след като всички изпълнителни способности са изчерпани – чл.225, ал.1, т.4 ДОПК. Така предвиденото от законодателя изисква от публичния изпълнител служебно да приложи всички възможни изпълнителни способности и наред с това да констатира несъбираемост на задължението. Доколкото оспорващата Ч. е действащ адвокат – т.е. упражнява професионална дейност срещу възнаграждение по принцип, то същата не е в невъзможност да плаща свои задължения.

22.4) Изложеното изключва бездействие на вискателя и съответно приложимост на чл.433, ал.1, т.8 ГПК като основание за прекратяване на производство за принудително изпълнение. Освен това, публичният изпълнител е задължен да образува изпълнително производство за събиране на просрочени задължения като процесните за осигурителните фондове и за здравни осигуровки, за данък на физическите лица. Законодателят не е предвидил правни последици от бездействието в конкретен срок на вискателя по посочените задължения, свързан с недопустимост да се образува изпълнително производство, респективно да се прекрати образуваното

такова. Претендираната правна последица изрично е предвидена за публични задължения, произтичащи от наказателни постановления, каквото не е нито едно от процесните задължения за главници.

23) Всичко изложено води до извод, че възражението на оспорващата за отписване на задълженията ѝ за лихви за неплатени в срок главници по данъчни декларации за 2018 и 2019г. не намира опора в относимо и изрично предвидено от законодателя правно основание, жалбата в тази част е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Предвид изложеното, жалбата е основателна по отношение на процесните публични задължения за 2013- 2017г. включително и неоснователна за задълженията за 2018 и 2019г., в който смисъл съдът следва да постанови решението си - за прекратяване на изпълнителното производство и отписване по давност.

На основание принципа за равнопоставеност на страните в процеса, доколкото оспорващата не претендира възнаграждение, и уважаването на жалбата в значителната ѝ част, на ответника не следва да бъдат присъждани разноски за юрисконсултско възнаграждение.

На основание изложеното и чл.268 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. И. Ч. с ЕГН [ЕГН], Решение № ПИ - 28 /31.01.2024г., издадено от директора на ТД на НАП – С., в частта, в която е оставена без уважение жалбата на оспорващата срещу Разпореждане с изх. № С 240022 - 137-0000253/15.01.2024 г., издадено от Б. Й. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при същата дирекция за постановен отказ да се прекрати изпълнителното производство поради погасяване по давност на задължения на оспорващата за:

1) За 2013 г. за лихви върху главници по декларации за Фонд ДЗПО – 190,83лв.; фонд ДОО – 384,59лв.; за Фонд ДЗПО – 9,56лв.; Фонд ДОО - 33,28лв.

2) За 2014 г. за лихви върху главници по декларация за ДДФЛ – 3,84лв. и по втора декларация за ДДФЛ – 1194,34лв. ; Фонд ДОО – 1487,86лв.; НЗОК 785,83лв.; Фонд ДЗПО 563,37лв.

3) За 2015 г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 661,84лв.; за Фонд ДОО – 986,08лв.; за НЗОК – 354,50лв. за Фонд ДЗПО – 353,58лв.

4) За 2016 г. за лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 385,81лв.; за НЗОК – 367,39 лв.; за Фонд ДОО – 760,61лв.; за Фонд ДЗПО – 232,32лв.

5) За 2017 г. за лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 230,11лв.; Фонд ДОО – 796,20лв.; за НЗОК – 368,19 лв.; ДДФЛ – 466,84лв.;

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С 240022 - 137-0000253/15.01.2024 г., издадено от Б. Й. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта, в която е разпоредено, че не прекратява ИД №[ЕИК]/2016г. и поради изтекла давност следните задължения на Г. И. Ч. с ЕГН [ЕГН]:

1) За 2013 г. за лихви върху главници по декларации за Фонд ДЗПО – 190,83лв.; фонд ДОО – 384,59лв.; за Фонд ДЗПО – 9,56лв.; Фонд ДОО - 33,28лв.

2) За 2014 г. за лихви върху главници по декларация за ДДФЛ – 3,84лв. и по втора декларация за ДДФЛ – 1194,34лв. ; Фонд ДОО – 1487,86лв.; НЗОК 785,83лв.; Фонд ДЗПО 563,37лв.

3) За 2015 г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 661,84лв.; за Фонд ДОО

– 986,08лв.; за НЗОК – 354,50лв. за Фонд ДЗПО – 353,58лв.

4) За 2016 г. за лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 385,81лв.; за НЗОК – 367,39 лв.; за Фонд ДОО – 760,61лв.; за Фонд ДЗПО – 232,32лв.

5) За 2017 г. за лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 230,11лв.; Фонд ДОО – 796,20лв.; за НЗОК – 368,19 лв.; ДДФЛ – 466,84лв.;

ВРЪЩА административната преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., за ново произнасяне по молбата на Г. И. Ч. с ЕГН [ЕГН] от 04.01.2024г., като в съответствие с изложеното в мотивите на съдебното решение за прекратяване на ИД №[ЕИК]/2016г. по описа на същата дирекция и отписване на задължения поради изтекла давност както следва:

1) За 2013г. лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 190,83лв.; фонд ДОО – 384,59лв.; за Фонд ДЗПО – 9,56лв.; Фонд ДОО - 33,28лв.

2) За 2014г. лихви върху главници по декларация за ДДФЛ – 3,84лв. и по втора декларация за ДДФЛ – 1194,34лв. ; Фонд ДОО – 1487,86лв.; НЗОК 785,83лв.; Фонд ДЗПО 563,37лв.

3) За 2015 лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 661,84лв.; за Фонд ДОО – 986,08лв.; за НЗОК – 354,50лв. за Фонд ДЗПО – 353,58лв.

4) За 2016г. лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 385,81лв.; за НЗОК – 367,39 лв.; за Фонд ДОО – 760,61лв.; за Фонд ДЗПО – 232,32лв.

5) За 2017г. лихви върху главници по декларация за: Фонд ДЗПО – 230,11лв.; Фонд ДОО – 796,20лв.; за НЗОК – 368,19 лв.; ДДФЛ – 466,84лв.;

публичният изпълнител се произнесе в този смисъл с изрично разпореждане в 14-дневен срок от получаване на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на от Г. И. Ч. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № ПИ - 28 /31.01.2024г., издадено от директора на ТД на НАП – С., в частта, в която е оставена без уважение жалбата и срещу Разпореждане с изх. № С 240022 - 137-0000253/15.01.2024 г., издадено от Б. Й. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при същата дирекция за постановен отказ да се прекрати изпълнителното производство ИД №[ЕИК]/2016г. по описа на същата дирекция поради погасяване по давност на задължения на оспорващата за:

1) 2018г. за лихви върху главници по декларация за: ДДФЛ – 296,76лв.; Фонд ДОО – 315,29лв.; Фонд ДЗПО – 84,76лв.; НЗОК – 136,61лв.; и

2) 2019г. за лихви върху главници по декларация за: НЗОК – 86,40лв.; Фонд ДОО – 197,73лв.; Фонд ДЗПО – 54,02лв.; ДДФЛ – 165,84лв. ;

Решението е окончателно.

ПРЕПИСИ от съдебното решение да се изпратят на оспорващата, на ответника и на главен публичен изпълнител **Б. Й. при ТД на НАП – С. по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. по описа на същата дирекция.**

Съдия: